

gaardene, overgaar til Menighedsraadet. Det forekommer mig baade at være praktisk og økonomisk. Jeg har den faste Overbevisning, at Menighedsraadene paa dette Omraade vil træde i de kommunale Raads Fodspor, og de kommunale Raad har jo overfor Skolevæsenet og overfor Lærerne samt med Hensyn til Vedligeholdelse af disse Boliger gennemgaaende virket upaa-klageligt. Der har gennemgaaende ikke været nogen Grund til at klage over de kommunale Raad i den Henseende. Embedsboligerne for Præsterne er ikke i nogen god Forfatning for Øjeblikket. Indtil 1919 havde Præsterne selv Vedligeholdelsespligten, og i de trange Krigsaa, da Dyrtidstillægene var smaa — ja, i Begyndelsen var der jo slet ikke noget Dyrtidstillæg —, var Provstesynerne skaansomme med at paalægge Præsterne forøgede Udgifter til Vedligeholdelse. Man opsatte saa meget, man kunde, i Haab om, at der skulde komme bedre Tider. Da Præstelønningsfonden saa fik Vedligeholdelsespligten i 1919, skiftede det om i den Grad, at medens Præsterne tidligere havde holdt igen, naar der var Tale om Vedligeholdelse, stillede de nu Fordringer, ofte vistnok endogsaa meget strenge Fordringer, til Vedligeholdelsen; efter den højtærede Kirkeministers Udtalelser i Folketinget skulde det navnlig være Præstekonerne, der var slemme i saa Henseende, og det er vistnok rigtigt; det er jo saa rart at kunne lægge Skylden over paa sin Kone i saa Henseende. Men jeg har ogsaa den Følelse, at Provstesynerne vistnok havde ret skarpe Instruksier i Retning af, at de skulde holde igen saa meget som muligt, saa heller ikke i det Par Aar, som er forløbet, siden Præstelønningsfonden fik Vedligeholdelsespligten, er Præstegaardene gennemgaaende blevet holdt godt vedlige. Jeg tror, at for Øjeblikket er Præstegaardene nærmest i en miserabel Tilstand. Det bliver altsaa ikke nogen let Opgave, Menighedsraadene her faar, men jeg har den Overbevisning, at de vil gøre deres bedste for at løse den, og jeg tror ogsaa, at den kan løses i Løbet af nogle faa Aar ved Hjælp af de Midler, som stilles til Menighedsraadens Raadighed gennem dette Forslag.

Derimod er der en anden Bestemmelse, som jeg ikke synes om, i dette Forslag; det er den, at Menighedsraadens Magt bliver noget udvidet med Hensyn til Afgørelsen af, hvor megen Jord der kan blive ved at ligge til Præstegaardene. Efter Jordlovene kunde de bestemme, at indtil 7 ha middelgod Jord skulde forblive tilbage; nu bliver det udvidet til indtil 12 ha.

Jeg synes ikke, at der er nogen Nødvendighed for at gaa til denne Udvidelse.

I §§ 46—47 er der Tale om den Godtgørelse for Befordring og for Konfirmandstuens Vedligeholdelse og Opvarming, som blev vedtaget ved en Lov sidste Aar for Aaret 1921. Denne Lov har været paa Tale flere Gange i Dag. Baade den højtærede Kirkeminister og Venstres Ordfører har sagt: Præsterne har jo faaet en Forbedring af deres økonomiske Kaar ved denne Lov. Og jeg skal ikke nægte, at det var en Forbedring, fordi de tidligere efter Lønningssloven af 1919 maatte afholde en Del af disse Udgifter af deres almindelige Lønning. Men det, der skete ved denne Lov, var dog egentlig blot det, at den Del af disse Udgifter, som de før maatte afholde af deres almindelige Lønning, blev overført til Afholdelse af Præstelønningsfonden. Det blev betonet meget stærkt, baade af Ministeren og fra anden Side her i Salen, da vi behandlede denne Lov, at den betød ikke nogen Lønforbedring, og den maatte ikke betyde nogen Lønforbedring. Maa jeg ved samme Lejlighed udtale, at nu, da Fordelingen af, hvad der skal ydes Præsterne i Befordringsgodtgørelse og til Opvarming og Vedligeholdelse af Konfirmandstuen, har fundet Sted, er det mit Indtryk, at der er blevet vist meget stor Samvittighedsfuldhed baade fra Provsternes og Ministeriets Side med Hensyn til at efterfølge de Udtalelser, som faldt her i Salen ved Behandlingen af Loven, om, at den ikke maatte være nogen Lønforbedring; og samtidig alligevel taget det fornødne Hensyn til Præsterne; jeg tror saaledes, at denne Fordeling i det store og hele er retfærdig og tilfredsstillende til alle Sider. Men naar den er det, forekommer det mig noget unødvendigt, at Godtgørelsen for Befordring skal reguleres, naar den har bestaaet i 2 Aar. Jeg ved godt, at der kan være Tilfælde, hvor Forholdene forandrer sig ikke saa lidt i Løbet af 2 Aar; og saa bør der naturligvis finde en Regulering Sted; men hvor Præstegaardens Avling, hvad der i Almindelighed er Tilfældet, er bortforpagtet og Kørselsvederlaget fastsat i Forpagtningskontrakten, der nu som Regel afsluttes for 16 Aar ad Gangen, forekommer det mig unødvendigt at gaa til en Omregulering, naar 2 Aar er gaaet. Det forekommer mig, at det vilde have til Følge, at der skulde gøres et meget omfattende Arbejde baade fra Provstierne og af Ministeriet, og dette vilde være et stort, unyttigt Arbejde, som for en stor Del godt kunde spares.